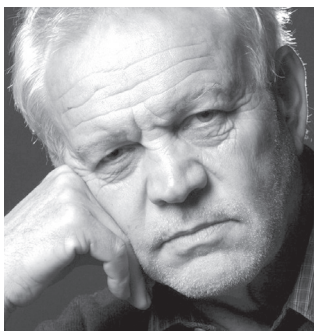

**Sodobna
slovenska
poezija**

Kristijan Muck

Odtujevanje

gluh dah
se mnoga leta
trudi
da bi potegnil
sebe samega iz pljuč
a mu ne uspe
dokler se ne odloči
in umre

pred tabo je stopnišče
pojdi po njem navzgor
čez rob
kjer razpneš krila
da te po sinji vožnji
bojo odložila
s sanjami objetega
v škrlatni grob

z neba se usipa
srebrni prah
angeli gorijo
v črni kamri
je sam Bog
ustvarjal bitje
iz luči
zdaj slišiš večni stok

davni vzbu
je razsekan v drobce
neštete zvezde
ki prepevajo v samoti
ker čutijo
kako beži od njih
svetloba iz nič spočeta
nema soba

okostje
brezmejna skulptura
ljubezenska ura
za vse
ki čutijo
da je ples
izgorelih src
nebeška avantura

pritekel je črn trop
lajal vame
kot da sem
pobesnel bik
v jati so priletele vrane
krakale vanj
kot da je bel človek
obešen na štrik

trikrat je stopil
na svoje grlo
izdrl
kar se je v njem
strlo
potem
vso večnost
ni več umrl

beli grobovi
se pomenkujejo
o globini črnine
ki jo čutijo v sebi
dokler njihov vek
se ne izlije
v škrlatno morje
vesoljnih rek

zla je toliko
da zmanjka tlakovcev
na poti
do črnine sveta
kjer iz bele gline
ljudje oblikujemo
modre oči
zgubljenega neba

mnogo jih je
ki ne vedo
za svoj jok
ki se gnete
z gnevom in žalostjo
v okamnelem želodcu
potem ko pogoltnejo
zadnji obrok

kri se izgovarja
tam po vejnatih žilah
češ da njeno početje
nima zveze
z noro vrtavko vesolja
saj se razliva
kamor že je
čeprav jo poganja eno srce

kosti so sklicale skupščino
ker v grobu
ni dostojno ležati
raztreseno kar na pamet
izvoljen naj bo
častivreden kapitan
za plovbo iz svetega kraja
v daljo in nebesno stran

nerodna reč
je beseda kruh
suh jezik in slinast vonj
zmlet in zgneten
pečen begun
v črni kuhinji
preluknjan
od belih muh

glej blazneža
ki se z ognjem igra
in ima mehurjast obraz
skrbi nas
kaj ima v glavi
kjer blodijo misli o tem
da lahko z eno besedo
vse razstavi

kadaver si je zamislil
da je duh
ki lahko proizvaja čute
na primer
vid in sluh
a ko ga potipa Bog
okusi
da ni do sebe dovolj strog

čeljusti časov
požirajo prostor
v možganih je drob
bela ideja
iz misli poganja
veja jezika
semena v zemlji
črna slika

vse izginja
neznano kam
a to ni pretresljivo
kot kakšen orkan
saj lepota drhti
in vdano čaka
na hip
ko je več ni

kost prhni
a ne čuti brnenja
drhtenja gnilih mišic
ostudni vonj elementov
ni zadrega
tega veselja
muzika valov in delcev
lebdi onkraj vsega

dvoje občutij se spopade
vera v razum
in pogumni spomin
razsodnik je radost
pesnitev o tej rokoborbi
je zgodba brez zmage
a so tolažilne nagrade
brezzobe žage vesoljskih strun

podobe ni
ker je izmislek
ozvezdij
vendar obstajata čopič in dleto
morda še posoda svetlobe
sami dokazi
ki z njimi pražimo
jed slepih oči

stavba razpada
ko človek blodi
skozi škripanje sekund
v svoja razmerja
a stebri zarjovejo
v spopadu s težnostjo
in ga potegnejo
k neznani usodi

srce je večno
in je nekje
kjer biva vse
kar bi lahko bilo ali ne
tudi če je iz kamna
bije
neutrudno
vame zre

grenke noge
topotajo
slani asfalt
se zvija od smeha
žgečkajo ga
bela stopala
v črni tlaki
edina uteha

stoj
sicer te ustrelim
ker hočeš
z razcvetelim popkom
uiti svoji pokori
dokler si svoboden
ne smeš stopiti sem
kjer smo vsi nori

vem
da lahko vse
gre k hudiču
a pesem
je črv
zlat
v črnem
nič

nad belo vodo
plava dah
tih pluje
skozi dih
v njem šepeta
sinje srce
ko vzide sonce
umre črni stih

skozi kosti
skele in možgane
rije večnost
s temačno svetilko
njene namene
zaustavljajo pesmi
spomin na plamene
ki jih nič ne gane

ostal sem živ
skoraj do osme deкаде
čeprav sem nor
a zakaj vsem drugim
blazni Bog
ne omogoči
da bi bili kot jaz
otrok

občudujem barve
v neskončni naravi
in njihovo zlitje
v eni podobi
z vsemi odtenki
bežim k svobodi
kjer na začetku vseh dob
je belo črni izklop

moram se upreti
ne več biti isti
kot jaz
vztrajni tujec
razdreti vezi
oditi tja
kjer ni več nujno
umreti